

Dosarul nr.2ra-1837/21

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : L. Mitrofan)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : A. Pahopol, O. Cojocaru, R. Pulbere)

ÎN C H E I E R E

08 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Paraschiv Andrei,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Paraschiv Andrei
împotriva Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei” cu privire la încasarea prejudiciului
material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021 prin care s-a respins
apelul declarat de Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău,
sediul Centru din 23 decembrie 2020,

c o n s t a ț ă :

La 12 august 2020, Paraschiv Andrei a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Î.S. „Poșta Moldovei” cu privire la încasarea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 09 ianuarie 2020, Paraschiv Andrei a expediat
prin intermediul oficiului poștal MD-2012 în adresa Curții Europene a Drepturilor
Omului, or. Strasbourg, Franța trimiterea recomandată nr.RI120875774MD1.

La 16 ianuarie 2020, a solicitat Î.S. ”Poșta Moldovei” prezentarea formei CN-18
privind înmânarea corespondenței destinatarului.

Prin răspunsul înregistrat sub nr. 325 din 27 februarie 2020 Î.S. ”Poșta Moldovei”
a expediat copia borderoului nr. CS0012 din 15 ianuarie 2020, în care lipsea
confirmarea destinatarului de primire a corespondenței, la fel lipsind avizul de livrare a
corespondenței recomandate.

La 10 martie și 26 mai 2020, Paraschiv Andrei s-a adresat către Î.S.” Poșta
Moldovei” cu o reclamație suplimentară și avertizare privind prezentarea probelor
confirmative privind înmânarea corespondenței CtEDO, acestea rămânând
nesoluționate.

Conform prevederilor art. 155 al Regulamentului Convenției Poștale Universale
(pct. 4) suma despăgubirii pentru pierderea corespondenței recomandate este prevăzută
de art. 21.2.1 la Convenție și constituie 30 CFP, suplimentar adăugându-i-se suma
tarifelor achitate de client.

Reclamantul Paraschiv Andrei, în conformitate cu pct. 141 ale ”Regulilor privind

prestarea serviciilor poștale”, aprobate prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 1457 din 30 decembrie 2016, cât și pct. 145 al regulamentului menționat, art. 20 (15) alin. 4 al Legii nr. 105 din 13.03.2003, a solicitat încasarea din contul Î.S.” Poșta Moldovei” în beneficiul său despăgubiri conform Convenției Poștale Universale și a prejudiciului moral în mărime de 5000 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecare a cauzei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 decembrie 2020, cererea de chemare în judecată depusă de Paraschiv Andrei, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, potrivit extrasului din programul Track & Trace, scrisoarea recomandată nr.RI120875774MD1 a fost expediată la 09 ianuarie 2020 și la 17 ianuarie 2020 a fost livrată destinatarului.

Administrația poștală din Franța a confirmat livrarea și recepționarea a scrisorii RR120875774MD.

Instanța a reținut că, cererea din 16 ianuarie 2020 depusă de Paraschiv Andrei, cât și cererile din 10 martie 2020 și 26 mai 2020, au fost soluționate de către Î.S. „Poșta Moldovei” în termenul stabilit de lege.

Î.S. „Poșta Moldovei” a examinat cererile și a dat răspunsuri, comunicându-i reclamantului că, trimiterea recomandată nr. RR120875774, depusă spre expediție la 09 ianuarie 2020, în oficiul poștal MD-2012 Chișinău, cu destinația Court Europeenne des Droits de L Homme, a fost livrată de către destinatar la 17 ianuarie 2020, scrisoarea recomandată cu nr. RR120875774 a fost livrată la 15 ianuarie 2020, comunicându-i că, confirmarea de livrare a fost oferită de către Operatorul poștal desemnat din Franța.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 11 ianuarie 2021, Paraschiv Andrei, a declarat apel hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 decembrie 2020 solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021, s-a respins cererea de apel depusă de Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 decembrie 2020.

La 13 august 2021, Paraschiv Andrei a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2021 solicitând admiterea recursului și casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii.

În motivare a indicat că, nu este de acord cu soluția instanței ierarhic inferioare.

În opinia recurentului la examinarea pricinii în fond nu au fost stabilite pe deplin circumstanțele importante pentru judecarea corectă a cauzei, nu au fost determinate situațiile faptico-juridice existente, iar concluziile instanțelor ierarhic inferioare sunt incorecte și direct prejudiciabile drepturilor și intereselor recurentului.

Concluziile instanței de apel cu privire la netemeinicia apelului, sunt inadmisibile în condițiile circumstanțelor de fapt și de drept a litigiului.

Examinând cauza instanța nu a apreciat conținutul și legalitatea actelor și nu s-a expus asupra lor în conformitate cu prevederilor art. 130 din Codul de procedură civilă.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 08 iunie 2021.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit dovezii de la fila dosarului 128, recurentul a recepționat decizia instanței

de apel motivată la 22 iunie 2021, respectiv, cererea de recurs declarată la 13 august 2021 se încadrează în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 10 noiembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 12 noiembrie 2021, potrivit avizului de recepție (f.d. 166).

Până la data examinării recursului, intimatul referință nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o

reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Paraschiv Andrei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Paraschiv Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari